

[Bindslev.]

lelse for, at det er en overordentlig gennemgribende Operation, der i mange Tilfælde kan nedsænke Individet i en dyb Depressions-tilstand, som endog kan føre ud i Sindsygd.

Slet saa grelt stilles det ikke op i Retslægeraadets Udtalelse, der ledsager Lovforslaget denne Gang. Her siger Retslægeraadet, hvis jeg atter maa have Lov til at citere:

„Væsentlig uheldige sjælelige Følger efter Kastration viser Retslægeraadets Materiale i det store og hele ikke. Naar en Del kastrerede angiver nogen sjælelig Nedtrykthed, Energiløshed eller sjælelig Dvaskhed og Ligegladhed, Hukommelses-svækkelse, nedsat Fantasi og svækkede Interesser eller har skildret Tilværelsen som et Graat i Graat o. lign., maa det altid erindres, at vi her oftest har at gøre med Psykopater, altid overfølsomme, stemningslabile, Livet igennem tilbøjelige til at reagere paa ydre og indre Oplevelser med generelt nervøse Symptomer.“

Det forekommer mig, at der ud af disse Sætninger kan læses, at de Individer, der har været underkastet Kastration, altsaa har været ude for sjælelig Nedtrykthed, Energiløshed, sjælelig Dvaskhed og Ligegladhed, Hukommessvækkelse, nedsat Fantasi og svækkede Interesser, og at de alt i alt har skildret Tilværelsen som et Graat i Graat. Det fremgaar med Tydelighed, at det har været Konsekvensen for disse Mennesker; men det er stillet op paa en saadan Maade, at Retslægeraadet ud fra visse videnskabelige Synspunkter ikke mener at kunne tillægge det nogen særlig Værdi. Man maa huske paa, at det er en bestemt Slags Individer, som er stemningsbestemte, siges der.

Ja vel, men da der dog nu er Tale om, hvorledes disse Menneskers Opfattelse af Tilværelsen er, deres Lykkefølelse, om jeg saa maa sige, turde det være ret afgørende, hvorledes deres Stemninger er. Undertiden forekommer det mig, at Lægesprog har en Tilbøjelighed til ligesom at gøre Tingene mere eller mindre til et Objekt, som er underkastet deres Undersøgelse, uden at tænke paa, at det her drejer sig om dybtgaaende og dybt indgribende menneskelige Livsformer. De Mennesker, der er Tale om her, har altsaa været ude for de Depressionstilstande, der er Tale om.

Men dertil kommer, at til Trods for, at der har været foretaget adskillige Kastrationer herhjemme, er selvfølgelig i videnskabelig Henseende det Materiale, der

foreligger, for ringe til, at man kan bygge derpaa. Derfor udtrykker Retslægeraadet sig ogsaa negativt; det siger, at ud fra det Materiale, der foreligger, kan man ikke dømme anderledes end saadan og saadan. Men dette udelukker ikke, at hvis der forelaa et større Materiale, vilde man være nødt til at dømme anderledes, og Udtalelsen fra 1922 bygger ikke paa et Materiale herhjemme, men paa et Materiale, som er hentet fra andre Steder i Verden. Og hvis man virkelig skal bedømme Kastrationens Følger, kan man ikke nøjes med de Resultater, man har naaet herhjemme paa Grundlag af et halvt Hundrede eller lidt flere foretagne Kastrationer, men maa have et langt videregaaende Materiale.

Saa er der talt om Kønndriftens abnorme Styrke. Det er i og for sig et overordentlig karakteristisk Udtryk for vor Tids Tankegang. Man taler om Kønndriftens abnorme Styrke, men man tænker ikke paa, at der muligvis kunde foreligge en Forveksling med manglende Herredømme over Driftslivet, at det, det drejer sig om, muligvis ikke er, at de paagældende er udstyret med en stærkere Kønndrift end normale Individer, men derimod, at de ikke er i Besiddelse af tilstrækkelige Hemninger. — Jeg ser, den højtærede Formand er ved at konstatere, at Tiden er udløbet for mig. Jeg ved ikke, om det kunde falde inden for Forretningsordenen at godkende, at jeg her staar som Ordfører for et Mindretal inden for mit Parti og ikke som en Enkeltperson. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Formand, at der gives mig Lejlighed til at fuldføre mit Indlæg.

Anden Næstformand (Ulrich): Det ærede Medlem kunde forud for Mødet have gjort mig opmærksom paa, at hans Tale vilde strække sig over længere Tid, og det ærede Medlem vilde da have faaet længere Tid. Da det ærede Medlem ikke har gjort det, maa han bede om Ordet i næste Omgang; nu er Taletiden udløbet.

Bindslev: I Modsætning til det ærede Medlem Hr. Pürschel har jeg ikke det Princip, at jeg ikke diskuterer med Formanden, men da Formanden har det Princip, at han ikke diskuterer med Talerne, er jeg afskaaret fra at gøre de Bemærkninger, jeg ellers kunde have Lyst til at gøre. Men jeg vil tilføje, at den Forretningsorden, vi har, kun utilstrækkeligt giver Anledning til at belyse de Materier, der er fremme; i denne Diskussion, hvor jeg er Repræsentant for det eneste Mindretal